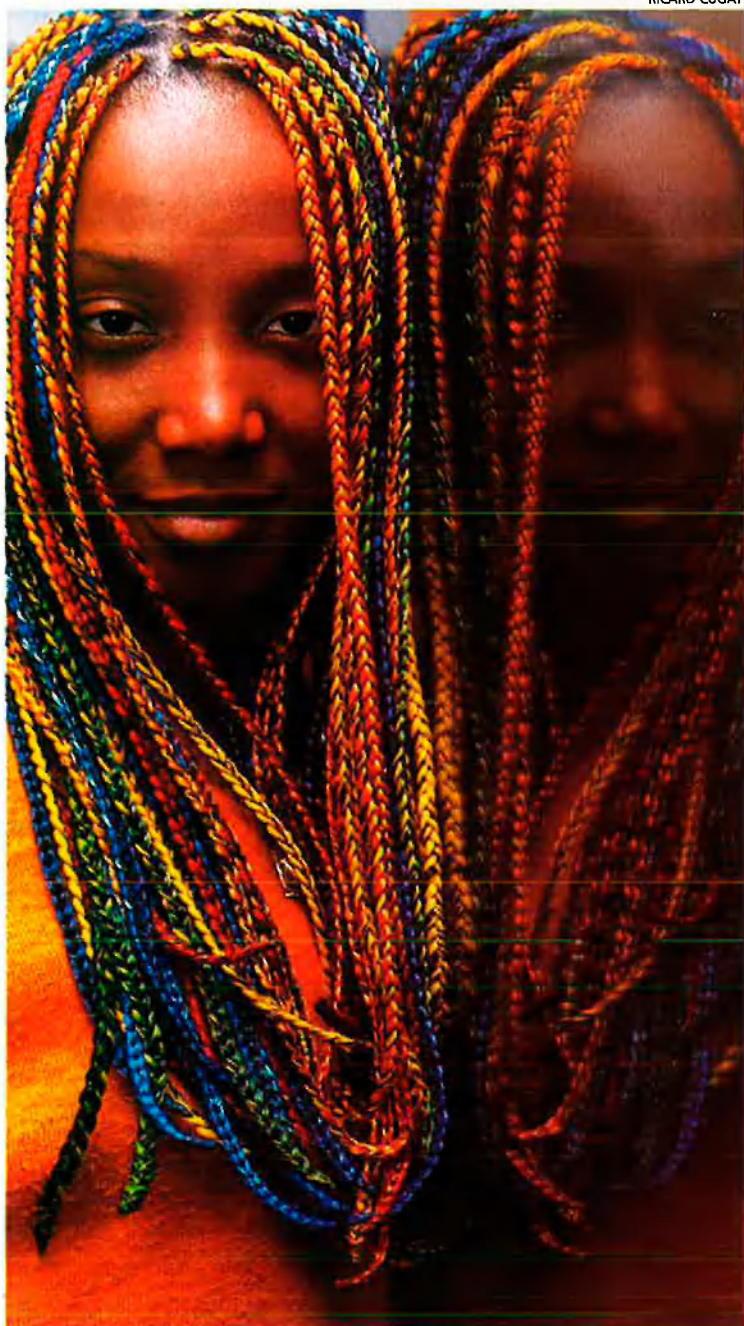

"Jo vinc d'una calor eterna"

Lucrecia, cubana de naixement i catalana d'adopció, acaba de passar per València i Barcelona amb un nou disc sota el braç, 'Pronósticos'. De la seva illa ens porta tant la música com la seva opinió sobre Castro i Miami.

RICARD CUGAT

M'han dit que ha passat dotze hores a la perruqueria per fer-se aquestes trenes...

—No, dotze no, vint-i-quatre hores, i seguides.

—Vint-i-quatre!?

—Sí, sí.

—I què fa durant tota aquesta estona?

—Res, sec tranquil·lament, menjo i parlo molt amb en Carlitos, que és el perruquer... Al final, però, ja n'estem farts tots dos, jo perquè no aguanto més estar asseguda i ell perquè ja té rampes a les mans.

—A més de la seva espectacular cabellera, vostè és molt atractiva, mai ha sentit que només se la valorés per la seva imatge?

—No, no, mai m'he sentit utilitzada en aquest sentit. Tot el que tinc és perquè m'ho he treballat. A més darrerament no porto roba molt ajustada, així m'oblido de si se'm veu el diafragma quan respiro, o si m'he engreixat una mica...

—Que segueix un règim estricte?

—Més que cuidar-me, he millorat la meua alimentació, perquè tenia el costum de Cuba de menjar sempre arròs amb *frijoles* i *fritangas*. I ara menjo verdures, que abans per mi no existien.

—Per què va triar Barcelona per establir-se?

—Vaig venir-hi per primer cop amb l'Orquesta Anacaona, i després em va sortir feina per cantar a la sala La Boîte. I a partir d'aquí... senzillament em vaig quedar. Des del primer dia m'hi vaig sentir molt bé, i encara que feia concerts per tot Europa sempre procurava tornar a l'hotel de Barcelona.

—Com suporta l'hivern i el mal temps d'aquesta ciutat?

—Al principi m'ho passava molt malament. Jo vinc d'una calor que és eterna, ja sigui hivern o estiu, i no sabia ni com vestir-me ni què fer. Sortia al carrer amb molta roba i res no m'abrigava. Ara ja gaudeixo de totes les estacions de l'any. El fred el continuo aguantant malament, però m'agrada la neu.

—Què ha trobat a Barcelona?

—M'he trobat a mi mateixa com a persona. El xoc cultural m'ha ajudat a saber què és el que jo duia a dins. Jo sempre he estat molt distesa i molt oberta, i això a Cuba ho sentia però no ho pensava. Essent cubana molta gent em demana per què no vaig anar

a Miami, però jo crec que necessitava venir aquí, no va ser cap casualitat. Realment Catalunya ha estat molt important per mi, tant en l'aspecte personal, com en l'intel·lectual i el polític. A Miami estic segura que hagués estat totalment diferent perquè es viu una psicosis política que no duu enlloc. A més, és una ciutat cosmopolita amb molta ansietat de diners, que fa que molts s'hi ofeguïn o s'hi deixin ofegar.

—*És una espècie de gueto molt gran?*

—Exactament. És molt bonic i hi tinc amics, però casa meua està o a Cuba o a Barcelona.

—*En el terreny musical també ha trobat alguna cosa a Barcelona?*

—I tant!, aquí hi ha gent que toca de tot. A més també he trobat la seriositat en la feina que té la gent d'aquí. La puntualitat, el respecte a l'altre, fer "la feina ben feta", vaja, tot això és molt seriós.

—*Vaja, que a Cuba el tòpic que la gent va més relaxada és veritat?*

—Sí, ens ho prenem amb calma... per això ens va així (*riu amb ganes*). Estàvem vivint del camp socialista, i com que el camp socialista es va acabar, Cuba se'n va anar en orris. Ara no tenim res en cap sentit. Hi ha les persones, que som molt bona gent i molt oberts, però estaria molt bé que el país estigués més desenvolupat.

—*A Catalunya existeix una llarga tradició de relacions de tot tipus amb Cuba. Això és un mite o realment vostè ha pogut comprovar aquests lligams?*

—Sí, existeix molta passió per Cuba. Es un amor, que crec que és mutu. A Cuba existeixen moltes paraules i noms catalans que no sabem que eren d'aquí, com "pernil", o el cognom del José Martí.

—*I sobre els mites cubans, què hi ha de veritable en l'apassionament dels cubans i cubanes?*

—És cert, els cubans som molt oberts. És una qüestió del clima també, la gent porta menys roba, passen més temps fora de casa i entre ells tenen un contacte sensual, i sobretot sensorial. Els petons, les carícies... és un contacte pell a pell molt diferent del que es viu aquí. Aquí cadascú va a la seva i en canvi allà vivim tots junts i barrejats, per bé o per mal.

—*Aquí tot és més esterilitzat?*

—(riu)... al principi m'ho vaig passar molt malament, perquè no entenia res. Ni el català, ni l'arquitectura, ni el menjar, ni el clima, ni les maneres de ser, res de res. Davant d'això senzillament m'hi vaig integrar, vaig veure com és l'humor, què es menja, com es vesteix, quins costums hi ha, etc.

—*Diuen que els cubans són alegres, però no tenen sentit de l'humor, és així?*

—No ben bé. A Cuba tenim un humor molt fàcil i aquí hi ha un humor intel·lectual. L'humor català és

"A Miami es viu una psicosis que no duu enlloc. És una espècie de gueto molt gran, i encara que sigui un lloc molt bonic i hi tingui amics, la meua casa està o a Cuba o a Barcelona."

diferent, és molt fi. És una diferència cultural. Aquí encara que no llegeixis, la cultura t'entra per molts llocs, en canvi Llatinoamèrica està subdesenvolupada.

—*Per contra el desenvolupament és a la inversa quan es tracta d'afectivitat?*

—Sí. La cultura és molt bona, com diu José Martí, "ésser cultes per ésser lliures". Però això no vol dir que l'ànima quedi en segon terme. Ha d'estar tot junt. I Europa no pot deixar que l'ànima es quedi enre, perquè és el motor de totes les coses.

—*Parlem de política, que crec que a vostè li interessa especialment...*

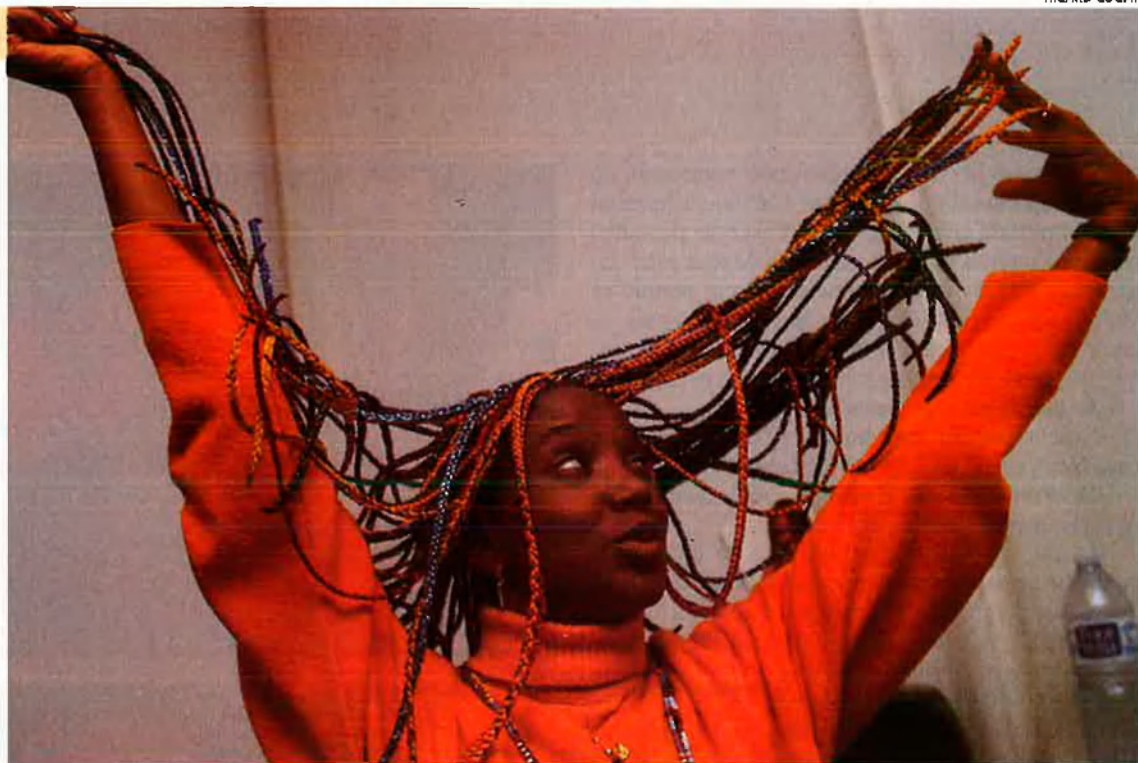
—No, la política està allí i jo en parlo.

—*Però vostè creu que l'artista s'ha de mullar?*

—Sí, això sí. Jo respecto l'opinió dels altres, però jo tinc un entorn social i un poble que té problemes i està desunit i dispersat per tot al món. Això s'ha de tractar, no perquè hi hagi més odi, sinó perquè ens

"A Catalunya m'he trobat a mi mateixa com a persona. Essent cubana molta gent em demana per què no vaig anar a Miami, però jo crec que necessitava venir aquí, no va ser cap casualitat."

"Els cubans som molt oberts. És una qüestió del clima també, la gent porta menys roba, passen més temps fora de casa i entre ells tenen un contacte sensual i sobretot sensorial. Els petons, les carícies... és un contacte pell a pell molt diferent del que es viu aquí, on cadascú va a la seva. En canvi allà vivim tots junts i barrejats, per bé o per mal."

ajudi a unir-nos més. Jo voldria la conciliació. A més, la gent viu, pateix, i vol que des de dalt dels escenaris els hi diguin les seves coses. I el que vull dir és que tant la gent de Cuba com la de Miami han d'entendre que la gent pot fer el que vulgui amb la seva vida. Jo no estic ni contra Castro ni contra Miami, voldria que es llimessin les asprors.

—Hi ha molta demagògia sobre la situació política i social de Cuba?

—Aquesta és la cosa, a Castro li interessa, a Miami els interessa, i al govern dels EUA li interessa. Jo vaig per la part del cor, com sóc jo, una dona que vaig estudiar música, que canto i que sento i pateixo amb tot el que els hi passa a la meua gent, i no solament als cubans, també als emigrants d'arreu del món.

—Si pogués, què li diria a Fidel Castro?

—El que dic a la cançó, que baixi de les seves idees perquè acabarà matant un poble sencer, no solament la gent de Cuba sinó la de fora també.

—I a Bill Clinton?

—...doncs jo crec que els dos s'haurien de fer un petó de xocolata.

—I a Aznar, li diria alguna cosa?

—...ai l'Aznar... jo crec que ja acabarà el seu període de mandat. No crec que sigui una persona intel·ligent.

—Tete Montoliu parlava molt bé de vostè, quin record en té?

—El vaig conèixer a Cuba, en un festival de jazz al qual jo anava d'espectadora. Allí em vaig adonar del seu temperament. Ell tocava el seu solo i la gent va començar a xerrar, fins que ell va parar de cop i va dir que callés tothom o no continuava tocant. Hi va haver un silenci sepulcral. A Barcelona el vaig conèixer un dia que em va venir a veure a una actuació i un cop allà va dir que volia tocar amb mi i va pujar a l'escenari de manera espontània. Era un pianista brutal, m'electritzava, em treia molta música i el respectava moltíssim.

Oriol Cortacans

Les confidències del comte de Buffon

Martí Domínguez Romero

La ficció treballa, als soterranis del Museu d'Història Natural de París, d'unes memòries del comte de Buffon permet a Martí Domínguez reconstruir els fructífers escenaris del s. XVIII francès.

Premi Andròmina de Narrativa 1997.

Editorial 3i4
"Narratives 3i4", 58

La mort salobre

Xulio Ricardo Trigo

Pot una persona morir ofegada al cor de la ciutat de Compostel·la? Aquest és un dels interrogants que ha de resoldre Xurxo Fondo, un exguàrdia civil convertit en detectiu arran de la independència de Ligàcia.

Premi Ciutat d'Eix de Narrativa Antoni Bru

Editorial 3i4
"Narratives 3i4", 55

Correspondència I

(Carner, Manent, Riba, Pla, Espriu, Villalonga)

Joan Fuster

Al llarg de la seua vida, Fuster va mantenir una intensa correspondència (més de 30.000 documents) amb un nodrit grup d'intel·lectuals, polítics, escriptors, artistes, etc. Aquest volum recull part d'aquella correspondència, concretament la corresponent a figures de primera magnitud.

Editorial 3i4